

Úvaha 24. října - Námět k zamyšlení

Těžkopádně se vleču ulicemi. Celé tělo napjaté, bolesti neustávají. Podzimní den, mokré zvíře plížící se do ulic, je studený a nudný. Šedivé tváře, které mímám, nevěstí nic dobrého. Vlastně ani nic zlého. Tyto tváře nevěstí nic. Protože kdyby něco věstily, mohl by s tím člověk bojovat. (Nejvíce se děti bojí masek, které nemají obličej).

Pochmurně přemítám, jak počínající depku, těžkou jako vlhká deka, zvládnou. Mám si koupit zeleninu? Dortík? (Vino ne, mám vyzkoušeno, že to ještě přidusí pod dekou a vezme zbytek energie). Nic?

Vtom potkám Helenku. Rozzářeně mi podává ruku a žasne: „Tobě to sluší! Ty barvy! Ty báječné brýle! Jak se ti daří?“ spoustu pěkných slov do mne láduje, co unesu.

Když jsme si vyměnily komplimenty, otáčím se a svižným krokem mímám přívětivé tváře, tělo napjaté a pružné. Lidé se usmívají, protože i mně na tváři hraje lehký úsměv. Co jsem to chtěla koupit? Nic nepotřebuji. Vybíhám do schodů a jsem v bezpečí domova, šťastná pouhým bytím.

Není to zvláštní? Pár pěkných slov a jsem z toho venku!

Chápete?

Pusu má každý a mluvit jsme se naučili velmi brzy.

Víte, jakou má každý z nás moc? A jak málo síle slov rozumíme ?

O tom je potřeba neustále mudrovat.

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com>